

## A fapiacsról.

1894. január 31.

(B.) Fakereskedői körökben nem csekély lehangolt-ságot kelt a tulságos enyhe és különösen a havat nélküly tél, úgy, hogy már aggódni kezdenek azon, ha vajjon a tavaszi üzlethez szükséges faanyag rendelkezésre állhat-e a hó hiánya miatt, minek következtében a szál-fáknak és tönköknek a vágások helyéről való lecsusztatása és vontatása a hó- és szánút nélkül vagy nem lehetséges vagy aránylag kisebb mértékben és sokkal tetemesebb költségekkel teljesíthető; jöllehet, hogy a munkabérek ezen természeti nehézségeken kívül is folytonos emelkedőben vannak. A téli havazások eddigi kimaradása ugyszólván országszerte áll s ha a várt hóesés még ezután sem következnék be, ennek hatása nem csak abban fog nyilvánulni, hogy a tavaszi üzletre rendelkezésre álló faanyagok ára tetemesen emelkedni fog, a mi az eladókra magában véve épen nem kedvezőtlen esemény, hanem ennél kétség-telenül hátrányosabb már nem csak üzleti, de kezelési és az erdőbirtokosokat közvetlenebbül érintő értékesítési szempontból is az, hogy az erdőkben visszamaradó faanyag a mellett, hogy minőségében nem nyer, de legtöbb esetben szenved, még a jövő évre eladásra jövő készletnek is versenyt okoz.

A mi a faárakat illeti, ezek már az előbb jelzett körülmények következtében is emelkedő irányzattal bírnak s a szélesebb elsőrendü lucz fenyő különösebben a bécsi piacra keresett, ezzel ellenkezőleg azonban a tölgyfaárak, ide nem érthetve a még keresett dongát, kissé engedtek, pedig ez anyagok termelőinek is ezen a télen nem keveset kellett a szlavoniai erdőkben szenvedni egyfelől a vizáradás miatt s másfelől, hogy az elázott és eláradott talajon a fagy

hiánya következtében vagy épen nem, vagy csak nagy költséggel lehet az anyagokat kiszállítani.

A faüzleti köröket élénken foglalkoztatja most a kolozsvári fakereskedő részvény-társaság naszódvidéki erdőüzlete, mely a társaság s illetve az ezt alapító kolozsvári pénzügyintézeteknek részben az elkövetett nagy mulasztások és hibák miatt s részben pedig a korábbi tudósításainkban is jelzett drága pénzviszonyok nyomása alatt bekövetkezett pénzügyi nehézségei következtében eladásra vagy másokra való átruházásra került, de a melyet a földmivelésügyi minister ur a tőle kívánt szerződés-módosítások elfogadhatlansága miatt a vállalkozó vevőkre, a budapesti piac négy főbankintézetére, nem ruházhatott át, hanem egyedül abból a célból, hogy a különben jó és előnnyel lebonyolítható üzletből a kolozsvári fakereskedő társaság s illetve alapítói részére, helyesebben a pénzügyintézetek betevő hitelezőinek érdekében a lehető legtöbbet megmentsen, a társulatkérésére s annak veszélyére és hasznára saját kezelésébe vett át, s melyet mindaddig fog vinni, a mig akad egy oly vásárló, ki az üzlet értékének teljesen megfelelő és elfogadható ajánlatot tesz; és a kire, tekintve a kérdésben forgó erdők kitünő minőségü fáját és eléggé jutányos vételárát, valószínűen lehet számitani.

Egyébiránt ez az eset is ujabban igazolja, hogy a faüzletek az azokhoz nem értő részvénytársaságok kezeibe nem valók, mert, a mint a példák is bizonyítják, a még oly jó erdővételek daczára is az eddig erdőüzletre alakult társulatok, daczára az élükön állott kitünő bankférfiak és pénzügyi tehetségek kormányzatának, mind rossz véget értek; így például a hetvenes évek elejéről ismert és tölgyfára alakult híres határörvidéki erdőüzleti társulat is,

jöllehet, hogy, a mint az eredmények máig igazolják, az általa megvásárolt erdők, melyek a társulat bukása után az állam eladása alá kerültek vissza, a legfényesebb pénzügyi haszonnal jutalmazták volna az érdekelt banktársulatok fáradságát. Hasonló sorsuk volt továbbá a waidhofeni osztrák erdőipar-társulatnak, a cseh erdőipar-egyletnek és a boldogult német-magyar erdőipar-társulatnak is, melynek 44,000 holdnyi máramarosi erdejét utoljára a m. kir. erdőkincstár vásárolta meg.

Ilyen dolgok csak azért történhetnek, mert igen sokan s közöttük még olyanok is, kiket bölcs férfiaknak tartanak, azt hiszik, hogy az erdőgazdaság és a faüzlet oly egyszerű valami, mint a minőnek azt a laikus a maga szemüvegén át láthatni véli, s a mihez könnyen lehet érteni vagy a mit hamar meg lehet tanulni; pedig sajnos, hogy a legtöbbben keserű tapasztalatokra ébrednek, mert alig kell valamely üzletnél több fáradság, körültekintés, óvatosság, testi és lelki bátorság s pénzbeli rizikó, mint épen az erdőgazdaságnál és faüzletnél, hol a krajczároknak vagy fillérekben való tévedés rögtön ezerekben nyilvánul és legtöbbször örökre helyreépíthetetlenül.

A jó fakereskedőnek érteni kell az erdő természetét, késznek kell lenni arra, hogy bármikor járatlan utakon járjon, ázzék, éhezzék és fázzék s mindenek felett, hogy mindenütt személyesen nézzen utána mindennek. Ebben áll annak egyszerű magyarázata, hogy a faüzlet nem bankok és pénzintézetek kezébe való!